

Yaban Mersini Ayi



Yavuz DEMİRKIRAN

Yaban Mersini Ayı

Yavuz DEMİRKİRAN



Ağaçların yükseklere uzandığı, eğrelti otlarının sıklaştığı ormanın tam kalbinde, Barnaby adında akıllı bir porsuk yaşardı. Barnaby küçük, yuvarlak, tel çerçeveli gözlükler takar ve notlarını koymak için kahverengi deri bir çanta taşırdı. Bulmacaları çözmeyi ve arkadaşlarına yardım etmeyi çok severdi. Bir akşam, güneş batıp yıldızlar parıldamaya başladığında, Barnaby gökyüzünde olağan dışı bir şey fark etti. Nadir görülen mavi bir ay yükseliyor ve ormanın üzerine yumuşak, gümüşü mavi bir ışık yayıyordu.



Barnaby gözlüklerini düzeltti ve mavi ayın yükselişini izledi. Kitaplarında mavi aylar hakkında okumuştı ama hiç kendisi görmemişti. Orman sessizdi ve hafif bir esinti yaprakları hışırdatıyordu. Barnaby heyecandan ürperdi. Mavi ayların nadir ve özel olduğunu biliyordu. Ama bilmiyordu ki bu mavi ay, sürprizlerle dolu bir gece getirecekti.



Aşağıda, meyve bahçesinde, tavşan Pip her zamanki gibi hoplayıp zıplıyordu. Pip'in yumuşak açık kahverengi tüyleri, kabarık beyaz bir kuyruğu ve ucu kıvrık bir kulağı vardı. Boğazına bağladığı küçük kırmızı bir boyun atkısı takardı. Pip enerjik ve heyecanlıydı, her zaman yeni bir şeyi ilk o fark ederdi. Bir yonca yaprağını kemirirken birden yaban mersini çalılarından gelen yumuşak bir parıltı fark etti. "Vay canına!" diye soludu. "Meyveler parlıyor!"



Pip ormanın içinden koştu, minik bacakları hızla çırpınıyordu. Karşılaştığı herkese seslendi. "Çabuk gelin! Yaban mersinleri parlıyor!" Yüksek bir dalda duran baykuş Hoot onu duydu ve aşağı süzüldü, koyu yeşil atkısı dalgalanıyordu. Fare Nibbles küçük mavi yeleğiyle yuvasından dışarı baktı. Kısa sürede bir sürü orman hayvanı meyve bahçesinin etrafında toplandı, gözleri hayretle açılmıştı.



Yaban mersini alıları byl bir ışıkla pırıldıyordu. Her meyve kk bir fener gibi parlıyor, hayvanların yzlerine yumuřak mavi bir ışıık yayıyordu. Orman hayvanları sevinle bağıırıp dans ettiler. "ok gzeller!" diye bağırdı Pip, daireler izerek hoplarken. "Gece yarısı ziyafeti ekebiliriz!" Hayvanlar parlayan meyveleri toplamak iin uzandılar, ama Barnaby patisini kaldırdı. "Bekleyin," dedi. "nce bunu incelemeliyiz. Bu kadar tuhaf bir řeyin bir nedeni olabilir."



Ama hayvanlar dinleyemeyecek kadar heyecanlıydı. Parlayan meyveleri koparıp ağızlarına attılar. Meyveler tatlı ve pırıltılıydı, hayvanlar bir an için içten ışıldadılar. Pip'in bıyıkları parıldadı, Nibbles'in kuyruğu ışıldadı. "Gördün mü?" dedi Pip. "Çok lezzetliler!" Ama Barnaby başını salladı. "Onları neyin parıltattığını bilmiyoruz," dedi. "Dikkatli olmalıyız."



Gece derinleşirken, baykuş Hoot yüksek bir meşe ağacından nöbet tuttu. Büyük altın gözleri ormanı taradı. Birden meyve bahçesinin kenarında bir hareket gördü. Gölgelelerden tuhaf yaratıklar süzülüyordu. Küçük ve yuvarlaktilar, uzun burunları ve yumuşak tüyleri vardı. Havayı kokladılar ve doğruca parlayan meyvelere yöneldiler. Hoot diğerlerini uyarmak için yumuşakça öttü. "Ziyaretçilerimiz var," dedi. "Ve meyvelerimizle çok ilgileniyor gibiler."



Pip'in kulakları dimdik oldu. "Onlar da kim?" diye fısıldadı. Fare Nibble cesur bir yüz takındı. "Gidip bakacağım," dedi. Yaklaştı, minik patileri orman zemininde sessizdi. Tuhaf yaratıklar parlayan meyveleri kemiriyordu, gözleri sevinçle parlıyordu. Nibble dikkatle izledi ve sonra hızla geri döndü. "Sadece açlar," diye bildirdi. "Ama o kadar çoklar ki!"



Giderek daha fazla gece ziyaretçisi belirdi. Meyvelerin parıltısına kapılıp derin ormandan geliyorlardı. Orman hayvanları endişelenmeye başladı. "Bütün meyvelerimizi yiyecekler!" diye bağırdı Pip. "Ne yapacağız?" Barnaby çantasını açtı ve bir defter çıkardı. Gördüğü her şeyi yazmaya başladı. "Panik yapmayalım," dedi sakince. "Önce meyvelerin neden parladığını ve bu ziyaretçilerin neden burada olduğunu anlamalıyız."



Baykuş Hoot aşağı uçu tu ve Barnaby'nin yanına kondu. "Mavi ay özeldir," dedi. "Sonuçta mavi ayda bir olur. Belki ay ışığı meyveleri parlatıyordu." Barnaby başını salladı. "Mantıklı," dedi. "Ve bu parıltı normalde saklanan yaratıkları çekiyor. Bize zarar vermeye gelmediler; sadece meraklı ve açlar." Hayvanlar dinledi ama hâlâ endişeli görünüyorlardı. "Ama meyvelerimizi nasıl koruyacağız?" diye sordu Nibble.



Barnaby bir an düşündü. Sonra bir fikri oldu. "Paylaşabiliriz," dedi. "Dikkatli olursak herkese yetecek kadar meyve var. Bir kısmını kendimiz için toplar, bir kısmını ziyaretçilere bırakırız. Böylece herkes büyüünün tadına varır." Hayvanlar emin değildi. Pip kıvrık kulağını kaşıdı. "Ya her şeyi yerlerse?" diye sordu. "Nöbet kurabiliriz," diye önerdi Hoot. "Ben yukarıdan her şeyi gözlerim."



Nibble yardım etmeye gönüllü oldu. "Etrafı kolaçan edip ziyaretçileri sayabilirim," dedi. "Böylece çok fazla olup olmadıklarını biliriz." Barnaby gülümsedi. "İyi düşünce," dedi. "Ve en genç çalıların etrafına küçük bir çit yaparak onları koruyabiliriz." Hayvanlar birlikte çalıştı, dal ve çubuk topladılar. Alçak bir çit yaptılar ve sırayla meyve bahçesini gözlediler. Gece ziyaretçileri kemirmeye devam etti ama çitin diğer tarafında kaldılar.



Gece ilerledikçe hayvanlar ziyaretçilerin nazik yaratıklar olduğunu gördü. Yumuşak gözleri ve kabarık kuyrukları vardı, birbirlerine yumuşakça cıvıldıyorlardı. Küçük bir ziyaretçi Nibble'a parlayan bir meyve uzattı, Nibble da başını eğerek kabul etti. "O kadar da korkutucu değiller," dedi Nibble. "Bizim gibidirler, sadece geceleri ortaya çıkıyorlar." Orman hayvanları rahatladı ve hatta jestler ve dostça baş sallamalarla ziyaretçilerle hikâyeler paylaşmaya başladılar.



Şafakın ilk ışığı görüldüğünde mavi ay solmaya başladı. Parlayan meyveler tek tek sönerek yeniden sıradan yaban mersinlerine dönüştü. Gece ziyaretçileri gölgelere geri süzüldü, ama gitmeden önce teşekkür hediyesi olarak küçük bir parlak çakıl yığını bıraktılar. Orman hayvanları Barnaby'nin etrafında toplandı. "Haklıydın," dedi Pip. "Önce dinlemeliydik." Barnaby gülümsedi. "Hepimiz bir şey öğrendik," dedi. "Düşünceli olmak ve birlikte çalışmak büyük fark yaratır."



O geceden sonra orman hayvanları yaban mersini ayını hep hatırladılar. Beklenmedik değişikliklerin özenle ve takım çalışmasıyla üstesinden gelinebileceğini öğrendiler. Barnaby defterine mavi ayı yazdı ve Pip daha sabırlı olmaya söz verdi. Hoot dalından gözlemeye devam etti ve Nibble mavi yeleşini gururla giydi. Orman yeniden huzurluydu ve meyveler tatlı ve bol bol büyüdü, bir sonraki mavi ay ne zaman gelirse gelsin hazırды.



Ve eğer bir gün ayın maviye döndüğü bir gecede ormana yolunuz düşerse, iyice kulak verin. Gece ziyaretçilerinin yumuşak cıvıltılarını ve orman dostlarının neşeli seslerini duyabilirsiniz; hepsi parlayan meyvelerin büyüsünü paylaşıyor. Çünkü Barnaby ve arkadaşları bilir ki nezaket ve dikkatli düşünceyle her sürpriz harika bir serüvene dönüşebilir.